

рованието. Освѣнѣдни опинци отъ сурови волски, или биволски кожи, които, въпрочемъ, се обуваха отъ повечето опълченци на босъ кракъ, други прѣдмети за обмундирование не се получиха. Между това сега, когато врѣмето се поправи, ако и да не бѣше мокро, нощитѣ, особено, на разсѣмнувание, биваха твърдѣ студени, вслѣдствие на което между опълченцитѣ се появи всеобща кашлица. Но най главната причина, която правеше опълченцитѣ равнодушни къмъ всичко, бѣше това, че всички не само нѣмаха довѣрие въ пушкитѣ си, но виждаха, че сж положително безъ пушки, тъй като у мнозина отъ тѣхъ тѣ бѣха съвсѣмъ развалени и не дѣйствуваха. Турцитѣ же бѣха вече съвсемъ близо.

— Сюлейманъ Паша днесъ, сутрѣ ще ни нападне съ цѣлата си армия, а ний сме шепа хора и то безъ пушки, казваха опълченцитѣ.

— Е, че тукъ на Балкана малко ли сж камъни? забѣлѣзваше нѣкой отъ тѣхъ. Съ камъни ще ги биемъ.

На 5 Августъ при Казанлъкъ бѣ станало едно незначително сблъсквание между казацитѣ, Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ, въ което сблъсквание били паднали нѣколко убити и ранени казака. Въ сжщото сбивание билъ легко раненъ Есаула (капитанъ) Кириловъ, командира на Уралската сотня.

До 7 Августъ дружинитѣ, освѣнѣ 3-я, както казахъ по горѣ, бѣха въ с. Шипка. Но тѣ никакъ не се спирани на едно мѣсто. Съ появяването на противника въ околността на Шипка, Генералъ Столѣтовъ току мѣстилъ дружинитѣ, ту въ село, ту надъ него, ту на Поповата възвишенность *)

Най насетнѣ, на 7-й Августъ тѣ заеха старитѣ си мѣста на Балкана. Прѣзъ всичко това врѣме бѣжанцитѣ, съ колята и стадата си, продължаваха да минаватъ Балкана — за Габрово. Особено усилено дви-

*) Попова възвишенность се нарича, възвишенността, която се намира почти на половина пътъ отъ Шипка за Св. Никола. На тѣзи възвишенность е погребенъ поручика отъ 3-та дружина Поповъ, падналъ въ битката на 19 Юлий при Стара-Загора.